

NENÍ TO
MILOSTNÝ
PŘÍBĚH.
JE TO PŘÍBĚH
O LÁSCE.

Potkáme se v jiném životě

CATRIONA SILVEY

Potkáme se
v jiném
životě

Potkáme se
v jiném
životě

CATRIONA SILVEY

MEET ME IN ANOTHER LIFE

Copyright © Catriona Silvey 2021

Všechna práva vyhrazena.

Návrh obálky a ilustrace na obálce

Micaela Alcaino © HarperCollins *Publishers* Ltd 2022

Ilustrace mapy © Nicolette Caven

Fotografie autorky © Jean-Luc Benazet

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Jan Dvořák, 2024

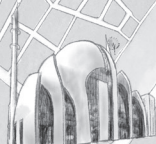
ISBN 978-80-7611-197-4

*Mámě a tátovi
za tento život*

Maják

THOŘINA
ČTVRŤ

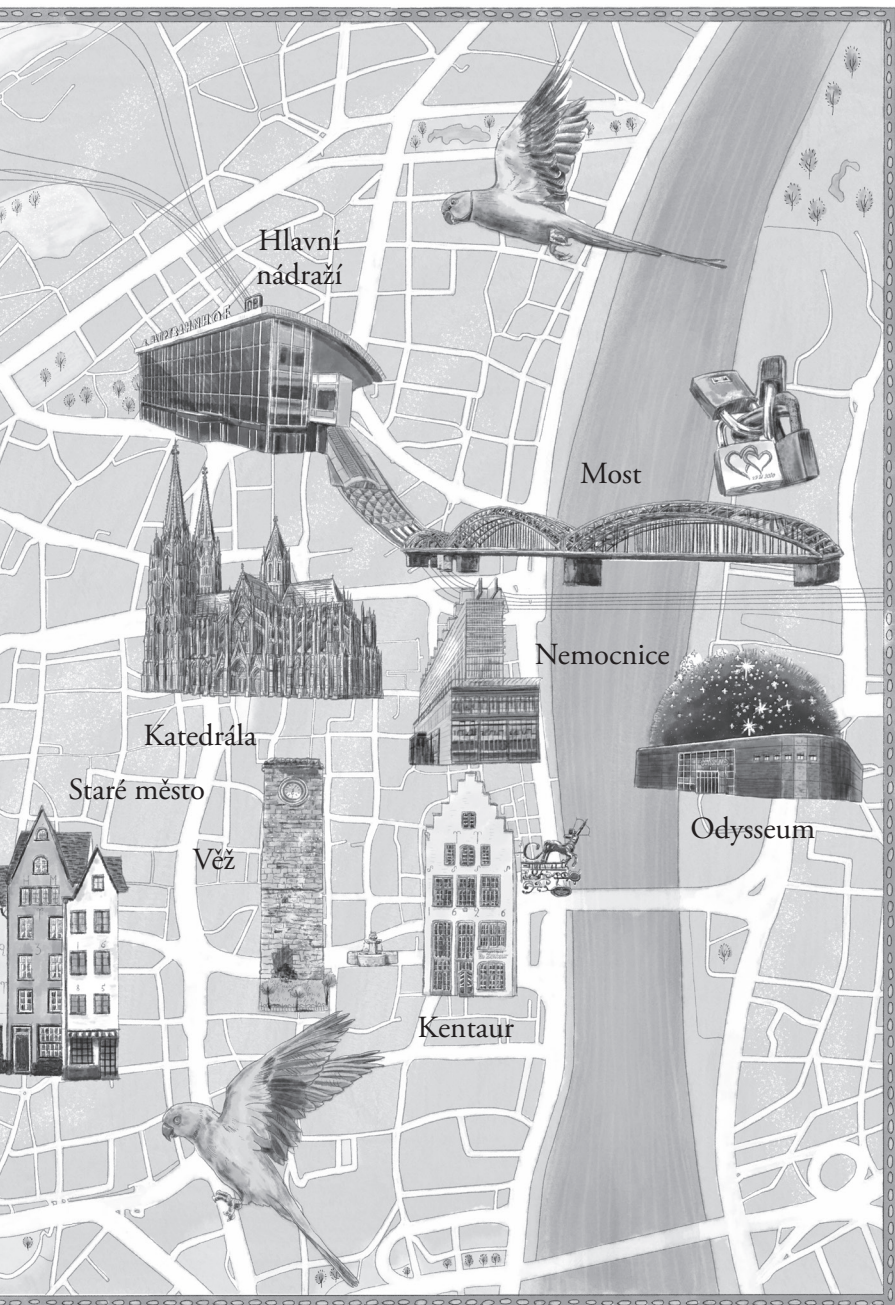

SANTIHO
ČTVRŤ

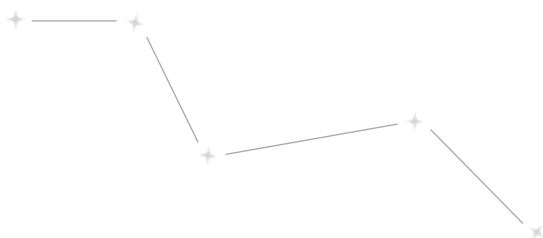

Univerzita

ČÁST PRVNÍ

VÍTEJ V NEKONEČNU

Thora by si přála začít znovu.

Přála by si nemít vlasy obarvené namodro, přála by si nemít na sobě oranžové propínací šaty, které se s vlasy barevně tlučou a až příliš okatě volají po pozornosti. A hlavně by si přála nebýt tady, v dunění a tlačení na uvítací party pro zahraniční studenty. Muzika ještě o něco zesílí, kluk před ní cosi křičí, ale není mu rozumět.

„Cože?“ volá Thora.

Kluk se jí nakloní blízko k uchu: „*Říkám, že mám fakt dojem, že jsme se už někdy potkali!*“

Věnuje mu vlašný úsměv a jedním lokem vypije zbytek červeného vína. Na vysvětlenou mu ukáže prázdnou sklenku, protáhne se kolem něho a projde tmou a blikajícími světly

k požárnímu východu, stlačí madlo – *ven*, pomyslí si v náhlém zoufalství, *pustte mě ven* – a ocitne se venku, kde studeně fouká.

„Čí byl tohleto nápad?“ ptá se Thora dlážděného náměstí a rekonstruovaných fasád kolínského starého města. „Koho napadne uspořádat seznamovací akci, na které nikdo nikoho pořádně neslyší?“

Město žádnou odpověď nenabízí. Thora ale ví, že problém ve skutečnosti není v hluku. To v ní je ten problém. Od chvíle, kdy před třemi dny vyšla z hlavního nádraží, cítí, že mezi ní a všemi ostatními lidmi je zeď, neproniknutelná a průhledná jako sklo. Šla na tu party a doufala, že hudba a pití tu zeď prorazí. Místo toho si připadá, jako by celý večer křičela na svůj vlastní odraz. Z druhé strany neprošlo nic. *Cože studuješ? Fyziku, no nekecej! Odkud jsi?* Ozvěna za ozvěnou, pořád stejná otázka, pokaždé se po ní cítila ještě osamělejší než předtím.

Jde a neví kam. Vítr jí stahuje vlasy dozadu a chladí rozpálený obličej. Napravo od ní se náměstí úzkými uličkami rozlévá až k hedvábné hladině Rýna. Po levé straně, za travnatým nádvořím, míří na nebe rozpadlá hodinová věž, ručičky se zastavily a ukazují za sedm minut dvanáct.

Thora nevěří na osud. Ale přece jen si myslí, že některé cesty jsou lepší než jiné. Tady, první týden na univerzitě, na prahu tolika budoucností, má nepříjemný pocit závratí. Právě tady má začít její život a ona si už teď stihla špatně

vybrat směr. Proč nemůže být spokojená aspoň s jednou party, aspoň s jedním městem, s jednou planetou? Proč je takováhle, proč má pořád pocit, že koutkem oka cosi vidí?

U branky na nádvoří se zastaví. Nevšímá si visacího zámku ani řetězu, přehoupne se přes zábradlí a došlápne do trávy, pokračuje za svým stínem, dokud stín nezmizí. Stačí deset kroků a je v novém světě, tichém a s hvězdnatým stropem. Thora se nadechne jako plavec, který se vynořil po dlouhé době pod vodou. Už se chystá lehnout si do trávy, když zjistí, že ji v tom někdo předběhl: nějaký kluk, nohy i ruce roztažené, hlavu zakloněnou, jako by se snažil vdechnout vesmír.

Někdo jiný by možná byl nadšený, že potkal spřízněnou duši. Thoře je ten kluk ale protivný: tenhle prostor byl její a on jí ho sebral. Přeshlapuje v trávě, krouží kolem dvou možných světů. Je sama a je tma: měla by se držet dál. On je opilý, možná v bezvědomí: měla by ho zkontrolovat. Nadechne se a dá šanci tomu druhému světu. „Hallo?“ řekne. „Ehm... ist alles okay?“

Kluk se vyhrabe na nohy. Thora si ho prohlíží. Velké oči a černé kudrnaté vlasy; připadá jí pohledný a bude nervózní, jestli to na ní pozná. Menší, a to i když zohlední skutečnost, že většina lidí se zdá v porovnání s Thořinými 180 centimetry menší.

„Englisch?“ zeptá se s nadějí v hlase.

„Aha. Jo. Prosím,“ zasměje se ona. „Jak sis asi všiml, celá moje němčina je v zásadě angličtina s německým přízvukem.“

Koukne se přes rameno na místo, kde předtím ležel, jako by jí snad dlužil vysvětlení. „Já jen –“ sám se utne. „Santiago López. Santi.“ Přízvuk sedí ke jménu. Thoře chvíli trvá, než si všimne, že jí podává ruku.

„Já myslela, že jsi mimo. Šla jsem tě zkontrolovat.“ Potřeše mu rukou.

„Děláš si srandu? Za pivo tam v tom klubu chtěli pět euro. Nemám na to, abych byl mimo.“ Vypadá, jako by se jí posmíval. „Jmenuješ se nějak?“

„Samozřejmě. Seznamování, takhle to funguje.“ Pořád mu ještě třese rukou, je to absurdní. „Thora Lišková.“

Pustí ji a ukáže na ni prstem. „Zníš, jako že jsi z Anglie. Ale tvoje jméno tak nezní.“

Jedna výhoda hlasité party: nemohla tam probíhat takováhle konverzace. *Osvětlí svou existenci!* Thora si povzdechne a doufá, že to vyřídí rychle. „Můj táta je Čech a moje máma je z Islandu, ale vyrostla jsem v Británii.“ Pokrčí rameny. „Akademici. Znáš to.“

Santi si sebevědomě prohrábne vlasy. „No, otec řídí autobus a matka pracuje v obchodě, takže – ne, neznám.“

„Jé, tak to je hloupé. Chci říct – není hloupé, že rodiče jsou –“ Každé její další slovo to jenom zhoršuje. „Do hajzlu. Víš co, tak já se prostě odteď budu představovat jako Jane Smith.“

Santi omluvně zvedá obě ruce, nemyslí to ale vážně. „Tak promiň, že jsem se pokoušel o konverzaci.“

„Já se o žádnou konverzaci neprosila.“ Thora si obejmě ramena a kouká na hvězdy. „Jenom jsem chtěla jít ven a být sama.“

„Jistě. Promiň, že jsem si dovolil vstoupit do tvého soukromého města.“ Posměšně se ukloní a jde pryč.

Thora sebou trhne. „Počkej.“

Santi se otočí.

„Omlouvám se,“ řekne ona. „Celý tenhle večer – strávila jsem ho tím, že jsem se neúspěšně snažila přiblížit se aspoň někomu. Myslela jsem, že je to tím hlukem, nebo že je to všema ostatníma lidma, ale asi je to prostě mnou. A teď –“

Kouká se na ni napůl pobaveně, napůl podrážděně. „Teď co?“

Thora luskne prsty. „Už vím. Nevadilo by ti zase si lehnout? Přesně tam, kde jsi ležel. Jako bych tu vůbec nebyla.“

Očekává, že se Santi sebere a odejde. On ale pokrčí rameny, zasměje se a lehne si zpátky, a ona se tak o něm něco dozvídá.

„Dobře. Počkej tu.“ Thora se vrací stejnou cestou, kudy sem přišla. Ve tmě u zábradlí napočítá do tří, zvaží, jestli nejít pryč, pomyslí si *Bože-co-to-dělám* a pak nakráčí zpátky na trávník a nabídne vyjevenému Santimu ruku. Ten ji přijme a nechá se od Thory vytáhnout na nohy.

„Čau,“ řekne a celá září. „Já jsem Thora Lišková. Ráda tě úplně poprvé poznávám.“

Uplyne chvilka. Úsměv mu rozjasní tvář. „Santiago López Romero,“ řekne a rázně jí třese rukou. „Říkej mi prosím Santi.“

„Moc mě těší.“ Thora mu ruku pustí; ta její se najednou nemá čeho držet, a tak sebevědomě doputuje k boku. „Takže, ehm, pokud jsi teda nebyl mimo, tak co jsi vlastně dělal?“

„Zíral jsem na hvězdy,“ řekne, jako by takové přiznání byla ta nejnormálnější věc na světě.

Thoře poskočí srdce. Skrz světelný opar města zamžourá na nebe. „Odsud toho moc nevidíš.“

„To ne. Ale možná tamhle odtud.“ Santi ukáže na vrchol hodinové věže.

Thora zamrká. „Podle tebe máme vylézt nahoru?“

Santi pokrčí rameny. „Ledaže bys měla po ruce jetpack.“

Thora vzhledne k věži, cihlová zeď je samá díra. Ten pohled v ní cosi rozezní, jako by se jakýsi zvon konečně rozechvěl tím správným úderem. Cítí to: svrbění v srdci, které přejde jenom tehdy, když je někde, kde by být neměla, někde, kde by nikdo soudný být nechtěl. Škoda, že vylézt na věž nenapadlo ji samotnou. Takhle to bude vypadat, že tam leze, aby na něj udělala dojem. „Nepolezu s tebou na z půlky rozpadlou věž. Ani tě neznám.“

On už kráčí přes trávník. „Jak dobře vlastně může člověk znát jiného člověka?“

„Víc než takhle,“ řekne Thora, když ho dožene.

„Vážně?“ řekne on. „Já myslím, že lidé jsou jeden pro druhého navždycky záhadou.“

Thora uvažuje, co je tohle za figl udělat z vtipu vážnou diskuzi. Částečně je jí to jedno. Je to dneska večer poprvé,

co tou zdí něco prochází. „Kde máš důkaz?“ dožaduje se vysvětlení.

„Moji rodiče. Jsou svoji třicet let, ale otec pořád objevuje na matce věci, které ho šokují.“

„Vážně,“ protáhne Thora. „A říká tvoje máma o tátovi totéž?“

Santi se zatváří zmateně, pak ostražitě. „Proč jako?“

„Protože to je úplná klasika, muži tohle říkají, když nechtějí brát ženy jako lidi. *Ach, ona je takovou záhadou*, a přitom ti posledních třicet let říká, co chce, a ty jednoduše neposloucháš.“

Santi se usměje, ale tak nějak zvláště. „Tvoji rodiče jsou možná takoví.“

„Ale kdepak. Moji rodiče se o sobě navzájem dozvěděli všechno, co se dozvědět dá.“ Thora si utáhne šálu, aby jí nebyla zima. „A to se tu nebavíme o nějakém dokončování vět. Naši jsou už tak daleko, že můžou klidně přeskočit celé rozhovory, protože už předem ví, jak by skončily.“

Santi se vyhoupne na zábradlí a nabídne jí ruku. „To ale neznamena, že vědí jeden o druhém všechno. Jistě, znají svůj vztah, ale jeden druhého pořád znají jenom z jedné – nevím, jak to říct. Z jedné strany.“

Thora si jeho ruky nevšímá a vyleze na zábradlí sama. „Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že jeden druhého znají jen jako manžela a manželku. S přáteli nebo třeba i s tebou možná říkají nebo

dělají věci, které by před sebou navzájem nikdy nedělali.“ Pokrčí rameny. „Jiného člověka nelze nikdy poznat úplně. Musela bys pro něho být vším, a to není možné.“

Jsou u paty věže, na kamenné zdi tam kvetou graffiti: vrstvy slov fixem a barvou, nečitelný palimpsest v tuctu jazyků. Thora vzhledne. Věž je vyšší, než myslela. V pohledu, který jí Santi věnuje, jako by se zračilo očekávání, že Thora vycouvá. A právě to spíš než cokoli jiného ji přiměje prolézt rozeklanou dírou ve zdi.

Pryč z jednoho světa, vzhůru do jiného. Čekala by, že se jí Santi cestou ztratí, ale je s ní, jeho dech je jediným zvukem ve vesmíru. Koukají nahoru do tmy poseté svítícími tečkami. Vidí otvor úplně nahoře a to, jak zbytky střešních tašek částečně zakrývají výhled na hvězdy.

Thora vstoupí na rozpadající se schodiště, které se vine po vnitřní straně zdi. Ohlédne se na Santiho. „Takže jdeme do toho.“

On se zazubí. „Proč ne?“

Thora přemýšlí nad tím, o čem Santi mluvil, a už je u první díry ve shodišti. Proč neriskovat život kvůli zvědavosti? Pro ni je to otázka, která odpověď nevyžaduje. Přeskočí mezeru a pocítí zachvění od konečků vlasů až po špičky u nohou. Jak stoupá výš a mezery jsou širší a širší, hledá ve zdi chyty a stupy a využívá díry ve zdivu jako oporu. Netrvá dlouho a pohltní ji to. Party, otřesný první dojem, který udělala na Santiho, strach z toho, že zvolila špatnou cestu, to všechno odeznívá.

Jediná cesta je teď svislá a ta ji vede na vrchol věže, kam se žene za schovanými hvězdami. Na výšku nedbá, a to ani když škvírami ve zdi zahlédne noční nebe zahalené chomáči mra-ků. Vítr hvízdá skrz a hrne jí vlasy do očí. Když pod nohama opět ucítí schodiště, otočí se, aby se podívala na Santiho, kte-rý šplhá za ní. Na pohled je to mnohem strašidelnější. Vzdu-chem se line písnička: melodie, není si jistá, odkud vychází, dokud nespatří, že Santi pohybuje rty.

„Ty si *zpíváš*?“ zeptá se nevěřicně.

Santi přeskočí další díru a opráší si ruce. „Jo.“ Pokračuje kolem ní, nahoru na poslední zákrut schodiště. Thora pře-mýšlí o tom, co to znamená: on se nebojí. Nebojí se, že spad-ne, nebojí se, že se špatně rozhodne. Na nepatrnou chvílku mu nekonečně závidí.

Následuje Santiho skrz jakýsi průlez na dřevěnou ploši-nu věže. Po třech stranách jsou oblouky a za nimi výhledy na město. Na čtvrté pak zadní strana hodin, jejichž převody jsou zanesené rzí. Thora, rozehřátá z výstupu, si rozváže šálu a pověsí ji na rezavý hřebík. Na kraji plošiny se posadí a za-kloní hlavu. Když výhled na ně neruší světla města, vypadají hvězdy rozprášené po obloze jako cákance krve, které zby-ly po mordování nějakého boha. „Není to divné, jak se sku-tečnost někdy jeví neskutečná?“ přemítá Thora. „To by přece nemělo být možné. Víš, co myslím, s čím jako srovnáváme?“

„S něčím skutečnějším, co si nepamatujeme,“ řekne San-ti a sedá si vedle ní. Zahledí se nahoru, do míst, kam kouká

ona. „Když jsem byl dítě, myslel jsem si, že hvězdy jsou dírky ve zdi, která je mezi námi a rájem.“

Thora se usměje. „Já si myslela, že jsou nalepené na vnitřní straně nebe. Jako takové ty hvězdičky, co svítí ve tmě, mívala jsem je v pokoji na stropě.“

„Ty jsem měl taky!“ zazubí se Santi. „Přivezla sis je s sebou sem?“

Thora se na něj ostražitě podívá a přemýšlí, jestli ji chce nachytat. Riskne to. „Ne, ale koupila jsem si v Odysseu nové.“ Ukáže prstem na nasvícenou budovu zážitkového muzea za řekou. „Je to tam úžasné. V obchůdku se suvenýry mají i placky Evropské kosmické agentury. Měl bys tam zajít,“ směje se Thora. „Jestli ti teda nevadí být tam nejstarší, asi tak o – deset let.“

„Z toho všeho bychom prý měli vyrůst,“ říká potichu Santi. „Každé malé dítě zbožňuje hvězdy. Každé chce být astronautem. Zkoumat vesmír, vidět, co ještě nikdy nikdo neviděl. Ale pak vyrosteme a – přestaneme se koukat nahoru. Koukáme po zemi a rozhodneme se stát se něčím normálním.“

„Já ne.“ Thora nemůže uvěřit, že prozrazuje své největší tajemství, že odkrývá své citlivé srdce tomuhle klukovi, kterého zrovna poznala. Promítá si, jak by asi mohl reagovat: smích, předstíraný zájem, dobře míněná rada nelpět na něčem, co se nikdy nestane.

„Já taky ne.“ Santi nastaví tvář hvězdám. „Chci tam nahoru. To je to jediné, co jsem kdy chtěl.“

Poprvé od chvíle, kdy přijela do tohoto města, se Thora uvolní a upřímně se usměje. „Proč bys tam chtěl?“

Podívá se na ni, jako by to bylo úplně jasné. „Chci vidět Boha.“

Thora se zasměje, protože to má být určitě vtip. Avšak on se na ni klidně podívá, není uražený, ale ani se spolu s ní nesměje.

Thora se zamračí. „Ty myslíš, že Bůh žije ve vesmíru?“ Santi se pousměje. Thora se drží tématu. „Víš, to všechno o tom, že nebe je nahoře, to je – pravděpodobně metafora.“

„Ve vesmíru není žádné nahoře,“ řekne Santi vážně.

„Takže ve vesmíru bys nebyl malý? No to se hodí,“ vyhrkne Thora bez přemýšlení.

Santi vypadá dotčeně. Thora by se chtěla vrátit, mít ještě jeden pokus, ale v tomhle vesmíru se čas pohybuje jenom jedním směrem a vleče ji s sebou. „Co se mě týká,“ řekne, „já bych chtěla do vesmíru proto, že ve vesmíru nikdo neslyší, jak říkám první pitomost, která mě napadne.“

Ne že by se úplně usmál. „Proč bys doopravdy chtěla do vesmíru?“

Thora vzdychne. „Chci se dostat, jak nejdál to jen půjde od – tohoto všeho.“ Mávne rukou směrem k věži, k městu, k planetě.

„Tohoto všeho?“ Santi si stoupne, trochu zavravorá – Thora k němu natáhne ruku, ale on se přidrží klenby. „Co je na tomhle všem špatného?“

„Nic,“ pokrčí Thora rameny. „Je to fajn. Je to tady. Já jsem vždycky chtěla – jinam.“

„Vím, jak to myslíš.“ Santi kouká na město. „Ale stejně, tady je to docela úžasný.“

Thora se poprvé od chvíle, kdy sem vylezla, podívá dolů. Santi má pravdu: v noci město vypadá úchvatně, jako nějaká rozpraskaná planeta se žhnoucíma puklinama. Přímo pod Thorou se třpytí dlážděné náměstí, kašna v jeho středu připomíná obláček stříbrné mlhy. Nalevo od ní dvě špičaté věže katedrály míří k nebi jako gotické rakety. Z náměstí, které leží katedrále u nohou, se dolů k řece táhnou nesourodé budovy. Thora vydechne obláček páry a nadechne se města zjizveného bombardováním a přestavěného, neustále ve výstavbě. Most Hohenzollernů se táhne přes Rýn a odráží se ve vodě, vypadá to, jako by v ní byla utopená jeho druhá verze.

Thora ukáže prstem. „Víš, že ten most je samý visací zámek?“

„Jo, šel jsem přes něj. Je to působivé.“

Thora si odfrkne. „Přiblblé to je. Co je to za dvojici, která si řekne: *Hej, což takhle oslavit jedinečnost naší lásky tím, že uděláme přesně to samé, co udělaly tisíce jiných párů?*“

„Nejen páry,“ řekne Santi. „Četl jsem ty vzkazy. Jsou tam zámky se jmény rodičů, dětí, kamarádů.“

„To je ještě horší! Fakt paráda, jen ať jsou všechny mezilidské vztahy stejně banální.“

Škádlivě se na ni podívá. „Tobě to nepřijde krásné? Jak je to univerzální?“

„Dvě tuny. Tolik dohromady váží všechna ta univerzální gesta,“ zavrtí Thora hlavou. „Jednoho krásného dne se celý ten most zřítí do řeky.“

„Ale pomysli na tu symboliku,“ vydechne Santi v úžasu. „Zázrak techniky úpící pod tíhou lidské lásky.“

Určitě si z ní utahuje. „Jsem si jistá, že ti lidé, kteří symbolicky umřou, až se pod nimi ten most symbolicky zhroutí, to jistě ocení.“

Santi se směje, pištivě a radostně: z kluka by si kvůli takovému smíchu mohli ostatní utahovat. To, že se tak Santi směje klidně dál, jí o něm prozrazuje něco důležitého.

Thora sedí nehnutě už příliš dlouho: je tu toho víc k prozkoumání, víc k objevování. Zvedne se, obejde průlez v podlaze a prohlíží si zrezlý hodinový mechanismus.

Santi si stoupne. „Potřebuješ posvítit?“

„Ne, to je v pohodě.“ Vyndá zapalovač a škrtně.

„Ty kouříš?“ Santi zní překvapeně.

„Bože, ne. Moje máma kouřila jednu za druhou celé moje dětství. To člověka poznamená.“

Santi se přiblíží, zatímco ona drží zapalovač u převodů. „Myslíš, že to zvládneme opravit?“

Thora se o jedno ozubené kolo opře a pokusí se zatlačit. „Ne,“ řekne po pár sekundách. „Obávám se, že čas se zastavil.“

Santi zkusí kolo roztočit druhým směrem. Vzdá to a odstoupí. „Asi jo, zastavil.“ Pokradmu se na ni usměje. „Vítej v nekonečnu.“

Zní to dost nabubřele. Ale Thora musí uznat, že přesně takový je to pocit: okamžik vytržený z času, bez začátku a bez konce.

„Tak bychom si to měli zapamatovat, ne?“ prohodí Santi.

Thora zamrká. „Jak to myslíš?“

Santi sáhne do bundy a vyndá cosi tmavého a dřevěného.

Až když to otevře a je vidět špičatá čepel, Thora si uvědomí, že je to nůž.

Upřeně na nůž kouká. „Navrhuješ smad nějaký krvavý rituál?“

„Ne! Wow, vy Českoislandobritové jste fakt ostří!“

Thora se smíchy zaklání. „Blahopřeju, že si pamatuješ všechny ty národnosti. Většině lidí se to musí říct tak asi stokrát, než se to naučí.“

Probodne ji pohledem. „Dávám pozor.“

Thora se natáhne pro nůž. Podá jí ho, ona ho zkoumá, prohlíží si čepel proti světlu. „Wow, s tímhle bys mohl někoho pobodat a zabít.“

„Proč je tohle první věc, na kterou pomyslíš?“ Santi zakroučí hlavou. „Byl mého dědy.“

Thora na něj kouká podezíravě. „Proč máš nůž, když nechceš nikoho pobodat?“

„Proč ty máš zapalovač, když nekouříš?“

Thora pokrčí rameny. „Nikdy nevíš, kdy se ti bude hodit něco zapálit.“

„A nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat něco vyřýt do zdi.“
Nůž si od ní zase vezme a jde k jednomu z pilířů mezi ob-
louky.

Kouká mu přes rameno, zatímco Santi ryje do kamene.
„Santiago López Romero,“ přečte Thora.

Podá jí nůž. „Nevím, jak se píše tvoje jméno.“ Naklání se
jí přes rameno, aby viděl, jak jí to jde. „Strašně nerad ti to ří-
kám, ale tohle žádné písmeno není.“

Thora opráší prach z písmene Þ, kterým začíná její křestní
jméno. „Ale je. Je to thorn. V islandštině se používá dodnes.
V anglické abecedě bývalo také.“

„Takže chceš říct, že jsem *vážně* nevěděl, jak se to píše.“

Jejich dvě jména bez příkras na zdi: žádné et, žádné srdíčko,
nedrží je pohromadě nic než sdílený kousek plochy. Takhle je
to správně, rozhodne se Thora. „Jsem ráda, že jsem odešla z té
party,“ prohodí.

„Jasně,“ řekne Santi. „Chci říct, tohle byl osud, ne?“

Thora zamrká. „Co prosím?“

„Osud. Že jsme se potkali. Že jsme vylezli na tuhle věž.“

Thora se zasměje. „Fakt? Jseš determinista? Svobodná vůle
je iluze, vesmír je jako koule, která se valí z kopce, a tak dále?“

Santi zakrouť hlavou. „Nemluvím o determinismu. Mlu-
vím o osudu.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

Santi se znovu posadí na okraj plošiny. „Determinismus znamená, že nic nemá význam, ale nemůžeme to nijak změnit. Osud znamená, že existuje nějaký plán a Bůh koná skrze nás.“

„Jo takhle,“ řekne Thora pomalu. „Takže jediný důvod, proč jsme sem vylezli, je to, že to tak chtěl Bůh?“

Santi zůstává tak v klidu, až ji to dráždí. „Takhle to nefunguje. Nepřiměl nás přímo to udělat. Stvořil nás jako ten typ lidí, co se rozhodnou vylézt na rozpadlou věž, jen aby viděli hvězdy.“

Thora si odhrne vlasy z obličeje. „Kde vůbec začít. Co mě udělalo tím člověkem, kterým jsem?“ Vybaví si, na co myslela, když odcházela z klubu, a zamračí se. „Možná je v tom nějaká genetika. Bůh ví, že moji rodiče jsou divní. Ale taky to má co do činění s mým dětstvím, s věcmi, které jsem v životě zažila.“

Rozechvění z probíhající debaty v ní vyvolává pocit opilsti, přitom vypila jen jednu sklenku vína a to bylo před hodinou. „Přemýšlej o tom. Co kdyby se tvoji rodiče přestěhovali do Kolína ještě předtím, než ses narodil? Kdybys tu vyrostl? Co kdyby moji rodiče zůstali v Nizozemsku, kde se poznali? Co kdyby – já nevím, se nám v dětství stala nějaká tragédie? Byli by z nás úplně jiní lidé.“

Santi zakrouť hlavou. „To nemůžu přijmout. Jsme, kým jsme. Byli bychom těmi samými lidmi, ať by se nám stalo cokoliv.“

„Dobře. Zkusme si takový myšlenkový experiment. Udělal jsi dneska večer postupně řadu rozhodnutí, kvůli kterým jsi nakonec ležel na trávniku a zíral na hvězdy?“

Santi zaváhá. „Zdálo se mi, že jo,“ připustí. „Ale ta rozhodnutí jsem udělal proto, že jsem takový, jaký jsem.“

„A ani trošku ses nechtěl rozhodnout nějak jinak?“ Thora mluví zapáleně, je otočená k němu, na město a na hvězdy úplně zapomněla. „Můžu ti říct, že já chtěla. Málem jsem šla dolů k řece. Málem jsem šla zpátky do klubu, Bože chraň. A kdybych jedno z toho udělala, nevedli bychom tenhle rozhovor.“

Santi se zazubí. „Takže ty myslíš, že tenhle rozhovor zásadně změní, kým jsme?“

„Nepřekrucuj, co říkám!“ Zlobí se na něj, na jeho jistotu, že ví, kým je, zatímco ona si připadá jako klubko rozporuplných myšlenek nemotorně spletených do podoby člověka. „Ne, možná ne tenhle rozhovor. Ale jestli se – ještě někdy uvidíme, vstoupíme si navzájem do života –“

Santi se zubí ještě víc. „Chceš být součástí mého života? Thoro, vždyť já tě ani *neznám!*“

Plácne ho do ramene. „*Přátelé* si navzájem neustále mění život.“ Vyhrne si rukáv, aby mu ukázala tetování, které si nechala udělat před dvěma dny v Belgické čtvrti, kůže na jejím zápěstí je ještě zarudlá okolo seskupení hvězdiček. „Vem si třeba tohle. Moje kamarádka Lily navrhla, že bychom si měly udělat tetování jako vzpomínku na začátek vysoké. Takže

kdybych před deseti lety Lily nepotkala, byla bych fyzicky jiná, než jsem teď.“

Santi si její paži přidrží na světle. „Co to je?“

„To je souhvězdí. Vulpecula. Liška. To je totiž moje příjmení.“ Poškrábe si čerstvé stroupky lemující tetování. „Asi – to zní hloupě, ale musím si připomínat, kdo jsem. Že tam nahoru patřím.“

Santi smete přes okraj list a sleduje, jak se třepotavě snáší k zemi. „To vážně potřebuješ tetování, aby sis tohle pamatovala?“

Pravděpodobně to nemyslí jako urážku. Ale Thora to tak vnímá, jako kdyby skrz všechnu její přetvářku prohlédl až k tomu chaosu v jejím nitru.

Na katedrále se rozezní zvony. Jsou dvě hodiny v noci. Thora zaváhá, jak se rozhodnout, a to je její jediný důkaz, že se Santi mýlí: měla možnost volby, jestli sem poleze, a teď má možnost volby, jestli zase sleze dolů. „Měla bych jít,“ řekne.

Santi se na ni usměje. „Věděl jsem, že to řekneš.“

Obrátí oči v sloup. „Fajn. Jen abych dokázala, že se ty i Bůh mýlíte, tak zůstanu.“

„Fajn. Užij si to. Já jdu,“ prohlásí Santi a zmizí průlezem v podlaze.

Thora měla v plánu zůstat, protože chtěla být s hvězdami chvíli sama. Ale samota jí začne vadit rychleji, než čekala. Když se protahuje průlezem, koukne se dolů, a to je chyba. Vnitřek věže se propadá do temnoty, v níž se mihotají střípky

světla a připomínají Santiho dětinskou představu nebe. Až na to, že v tomhle případě je na druhém konci tvrdá zem a Thora nevěří, že by někam putovala, pokud by dneska v noci spadla a zabila se. Potí se jí dlaně. Snaží se vklínit nohu do rýhy ve zdivu, snaží se nahmatat další výstupek a ruce jí začnou klouzat. Prudce se vrhne po jedné vyčnívající cihle a přitáhne se ke zdi.

Drží se a zírá skrz škvíru ve zdivu. Ví, co by měla vidět: hvězdné nebe nad městem. Místo toho vidí nesčetně odrazů sebe samé. Zírá na ni nesčetně Thor a všechny mají v očích strach.

Téměř se neudrží. Křečovitě zavře oči, vyhoupne se do bezpečí a sesune se na schodiště.

„Thoro?“ Santi stoupá zpátky k ní. „Jsi v pohodě? Co se stalo?“

„Nic. Já jen – myslela jsem, že vidím –“ odmlčí se. Ví přesně, co viděla. Její noční můry se vyplnily: nekonečné množství verzí jí samé, verzí vzešlých z každého jejího rozhodnutí, všechny kromě jedné jediné jsou navždy ztraceny.

„Co?“

Spatří Santiho ustaraný výraz. „Boha,“ řekne posměšně.

Santi zakroučí hlavou a usmívá se. „Vážně jsme asi dost vysoko.“

Než se dostane na zem, třesou se jí ruce i nohy. „Těžko uvěřit, že jsme do toho fakt šli.“

Santi se usmívá. „Já tomu teda věřím.“

„Jak se ukázalo, tak ty uvěříš čemukoliv.“ Něco chybí. Thora si sáhne na krk. „Do hajzlu! Nechala jsem tam šálu.“

Santi už je napůl zpátky v otvoru ve zdi. „Skočím pro ni.“

„Ne! Nedělej si starosti. Byla – levná, to nevádí.“ Její otec jí tu šálu upletl jako dárek pro štěstí do nového začátku. Thora vzpomíná, jak se loučili: vztekla po sobě štekali poté, co on si nedokázal odpustit ještě naposledy kritizovat její rozhodnutí. Napřímí se. Beztak tu šálu nechtěla. Je lepší si ji představovat jako vlajku vztyčenou nad tímhle městem, které si pro sebe zabírá.

„Určitě?“

„Určitě.“

„Dobře.“ Santi se ohlédne přes rameno. „Jdeš zpátky do Lindenthalu pěšky?“

Než odpoví, zvažuje Thora svoje možnosti. Nechce, aby tenhle rozhovor skončil. Ale cesta domů pěšky je dlouhá a mohlo by se to během ní pokazit tolika různými způsoby: třeba by ho zas urazila, nebo by třeba očekával, že ho na rozloučenou políbí. Některé věci je lepší nechat být, dokud jsou ještě dokonalé. „Ne, já – nechala jsem kámošku Lily v klubu,“ zaimprovizuje. „Měla bych tam jít a podívat se po ní. Jestli je v pohodě.“

„Tak jo.“ Zaváhá. „Dáš mi číslo?“

„Jasně.“

Sleduje displej, dokud se na něm neobjeví zmeškaný hovor od ní. Pak udělá krok dozadu, jako by si nebyl jistý, jak to ukončit. „Tak jo. Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ popřeje mu.

Rozejdou se každý na opačnou stranu. Thora se neohlédne.

Nevolá mu, odkládá to. Bojí se, aby si nemyslel, že má snad zájem o nějakou romantiku, a je si téměř jistá, že takhle ho nevnímá. Je zakoukaná do Jules, která bydlí na stejné koleji, a začíná si myslet, že by to mohlo být vzájemné. Aby si někdo tak bezprostřední a nepředvídatelný jako Santi něco špatně vykládal, to je to poslední, co by potřebovala. Ale stejně se dívá na drobná světýlka na stropě ve svém pokoji a hlavou se jí honí přitahující se magnety a vzájemně se obíhající dvojhvězdy. Hrozně by si přála, aby existoval způsob, jak může holka říct klukovi, že by chtěla být jeho nejlepší kamarádkou. Vlastně by brala jakoukoliv podobu – kluka jeho věku, starou paní, mozek v zavařovačce – cokoliv, jen aby měla jistotu, že někdo uvidí pod povrch a bude se zajímat, co skutečně je v jejím nitru.

O pár týdnů později o tom dumá cestou kolem nástěnky na koleji a uvidí jeho tvář v obložení květin.

Zarazí se. Tři slova na zdi, tvrdá jako graffiti. ODPOČÍVEJ V POKOJI. Fotka a nápis působí jako dvě nesourodé řeči nacpané do jediné věty.

Jules se zastaví vedle ní. „Slyšelas to? Je to strašné. Našli ho pod tou hodinovou věží ve starém městě. Říká se, že skočil.“

„Neskočil.“ Vidí to tak živě, že se to nedá snést: její šála vlaje na vrcholku věže. Santi leze nahoru, pohled upírá daleko

za šálu, na hvězdy. Tak sebejistý, natolik přesvědčený o své jediné, Bohem vedené cestě světem, že ani nepomyslí na to, že by se mohl zřítit.

Chtěla ho přesvědčit, že pravdu má ona. Nechtěla tohle, ten nejtemnější důkaz svojí pravdy: ovlivnila jeho život, a to tím nejhorším a nejtrvalejším možným způsobem. Bleskne jí hlavou vzpomínka, jak jí klouzaly ruce, jak téměř spadla. Proč má pocit, jako by si to vyměnili? Jako by Santi prožil její smrt, jako by spadl místo ní?

Má hrozný vztek na člověka, kterým ještě před pár týdny byla. *Některé věci je lepší nechat být, dokud jsou ještě dokonalé.* Jaký pitomec takhle uvažuje? Kdo dá přednost dokonalosti, která neexistuje, před zmatkem a komplikovaností, které jsou opravdové?

„Zнала jsi ho?“ zeptá se Jules.

Thora otevře pusu. *Nikdo nemůže doopravdy znát druhého člověka*, chce se jí říct, jako by měla na jazyku jeho ducha. „Ano,“ odpoví místo toho. Protože si ho nese v sobě, takového, jaký byl té noci tam nahoře na věži: Santi, jenž chtěl dosáhnout na hvězdy, aby spatřil Boží tvář.

Jules ji obejmě a položí jí hlavu na rameno. Jules je teprve sedmnáct, je o rok mladší než zbytek třídy, ale má v sobě něco, díky čemu si s ní Thora připadá v bezpečí a opečovávaná. Její objetí ji ukonejší a Thora vidí budoucnost tak jasně, jako kdyby jí Santiho duch vykládal osud do ucha. Půjde s Jules do baru na drink na uklidnění. Budou si povídat

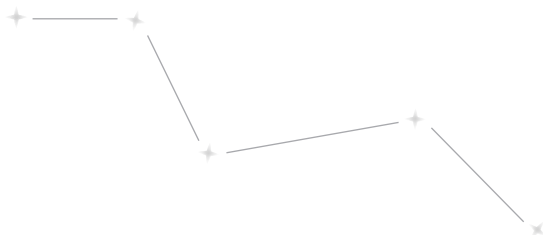
a potom se budou líbat. Půjde s Jules k ní na pokoj, který je tři dveře od toho jejího. Bude to přesně to, co chtěla, ale ještě dlouho bude příliš otupělá smutkem, než aby to dokázala prožívat.

Druhý den ráno se vykrade z Julesina pokoje, aniž by ji vzbudila. Jde dolů do chodby, kde se u Santiho pomníčku nakupily květiny a kondolence. Čte jednotlivé vzkazy a hledá nějaký, který by ho vystihoval. *Chybíš nám, chlape. Byl jsi dobřej. Bůh ti žehnej.* Každý z nich mohl klidně napsat stroj. Ta zoufalá osamělost, co z toho číší, ji zasáhne: umřít během prvních pár týdnů na vysoké, kdy všechno, co lidé o člověku vědí, je to, jak se na někoho usmál v knihovně, nebo jak někomu koupil pití v baru. Ale ona ho zná lépe.

Nechá mu tam placku Evropské kosmické agentury, tu, kterou si koupila v Odysseu a kterou na sobě ten večer, kdy se poznali, neměla, protože se bála, co by si o ní ostatní pomysleli. Položí ji až dozadu na stůl, lícovou stranou směrem k jeho obličejí. Teď už si je jistá, že ona na hvězdy nikdy nedosáhne. Kdyby byla na správné cestě, Santi by tu pořád byl a šel by s ní.

„Doufám, že jsi našel, co jsi hledal,“ řekne.

O dva dny později si koupí barvu ve spreji a ve tři v noci projde starým městem. Přes vybledlá slova na stěně věže mu napíše vzkaz: VÍTEJ V NEKONEČNU.

OTEVŘI OČI

Santi má zpoždění.

Není to nic nezvyklého: nedochvilnost je jeho poznávacím znamením, neměnná zrovna tak jako jeho kudrnaté vlasy. Ale určitě existují lepší příležitosti, kdy se to může projevit, než zrovna první den nového školního roku. Být ještě studentem, nebylo by to nic moc; u učitele s pětadvacetiletou praxí je to neodpuštělné. Chvátá kolem kašny, která stojí uprostřed dlážděného náměstí, a vyhýbá se zástupům lidí. Když míjí rozpadlou hodinovou věž, koukne se, kolik je, ale ručičky jsou jako vždycky zaseknuté v čase osm minut po jedenácté.

Dneska ráno se probudil rozplácnutý na posteli, jako kdyby spadl z nějaké nevysvětlitelné výšky. Ten sen už se mu zdál. Tentokrát mu to zabralo třicet minut chození po bytě

a zkoumání důkazů, že je naživu – mňoukání jeho kočky Félicette hlásící se o snídani, ubrus, který háčkovala jeho matka, fotka, na níž Héloïse hledí z balkonu na blížící se déšť –, než opět nabyl dojmu, že jeho život je opravdu jeho. Teď přejde z rušného tržiště na klidné nádvoří mezinárodní školy a snaží se dát se dohromady. Podvědomě mu ruka sjede do kapsy saka a dotkne se hladkého dřeva na noži po dědovi.

Vstupuje do třídy upřeně pozorován třiceti sedmiletými dětmi. Obličej je nový, ale všechno ostatní je stejné. Takové osamělé učitelské dějá vu: prožívat stejný rok znovu a znovu v obklopení dětí, pro něž je zrovna tohle ona jediná verze, na které záleží.

„Dobrý den,“ řekne. „Já jsem pan učitel López, budeme spolu mít přírodopis. V téhle učebně se budete dozvídat o světě a o tom, jak funguje. O tom, co lidé vědí, i o tom, co teprve zkoumají.“ Prohlíží si třídu a setkává se s jejich pohledy. „Kdybych měl jmenovat jednu věc, kterou doufám, že se v tomhle školním roce naučíte, tak je to všímát si všeho okolo sebe. Nic neberte jako dané. V tom spočívá veškerá věda.“ Tenhle svůj proslav zdokonaluje dlouhé roky, tu vypustí slovo, tu vylepší větu, ale pochybuje, že ho děti poslouchají. Měří si ho jinak: jeho přízvuk, jeho gesta, jeho oblečení. Úplně jako zvířátka, nevědomky zvažují, jestli patří do jejich smečky, anebo nepatří. „Říkal jsem si, že můžeme začít tím, že se seznámíme,“ pronese. „Přihlaste se. Koho vyvolám, ten řekne své jméno a čím by chtěl být, až vyroste. Já to napíšu